

Kerstgroet uit India

door Fr. Koshy

Er werd die dag een veiling gehouden in het dorp. Vele dingen werden geveild en er zat ook een oude viool tussen. De veilingmeester tilde de stoffige en gammel uitziende viool op en riep: 'Eén dollar voor deze viool!' Er waren geen kopers en het verkoopbedrag werd één...twee...drie keer herhaald - toen iemand riep: 'twee dollar!' Opnieuw: één... twee... en iemand verhoogde het bedrag: 'drie dollar!' Eén...twee... en van achteren kwam een luide stem die zei: 'honderd dollar!', tot grote verbazing van alle aanwezigen. Het betrof een onschuldige ogende oude man, die naar de veilingmeester liep, de viool uit zijn handen nam, haar afstofte, de snaren begon te stemmen en het geluid van de viool controleerde met de strijkstok. En toen, als een ware maestro, produceerde hij de meest melodieuze muziek waarmee hij iedereen betoverde, die daar voor de veiling was samengekomen... Nu hield hij de viool omhoog en zei: 'Duizend dollar!' 'Nee, tweeduizend!' bood iemand anders onmiddellijk, en nog voor het daarna stil kon worden was er al een ander bod: 'drieduizend dollar!'.....

Levend en werkend met kinderen aan de zelfkant van de samenleving, ben ik diep geroerd door dit verhaal. Alleen de meester slaagde er in de waarde van de viool te herkennen achter diens stoffige en gammele uiterlijk. Zijn hand kon het stemmen en er het beste uit halen wat er in zat.

Voor mij is Kerstmis opnieuw een roep aan ons allen, om uit onze cocons te stappen..., om die meester te zijn die bereid is te helpen het beste in de ander naar boven te brengen...

EEN VROLIJK KERSTFEEST EN EEN GELUKKIG NIEUWJAAR!!

Fr. Koshy, team en kinderen, Navajeevan, Vijayawada.

Yuva Bhavan

door Heidi Timmerman

Yuva Bhavan (huis voor jongeren) is de naam voor het gebouw waar de oudere jongens wonen, in leeftijd variërend van ongeveer 14 tot 20 jaar, die een vakopleiding volgen. Een huis dat zij nagenoeg helemaal zelf runnen! In dit gebouw is ook een ziekenboeg, de administratie, de receptie, een bibliotheekje, het kantoor van Fr. Koshy en een aantal gastenkamers. Eigenlijk een beetje het hoofdcentrum van Navajeevan dus.

De jongens die hier wonen hebben een eetzaal, een grote slaapzaal en allemaal een eigen kluisje waar ze hun spullen in kunnen bewaren. Overdag worden deze ruimten gebruikt voor vergaderingen of andere activiteiten want de jongens zijn dan naar de shelter, waar

de vakopleidingen zijn ondergebracht. Verdeeld in aparte groepen en gebouwtjes wordt hen daar het beroep van kleermaker, mecaniciën of elektriciën aangeleerd. Sommige jongens krijgen ook in de stad bij bedrijfjes zelf een training zoals in de foto-laminering of ze hebben ergens een baantje. Ze lunchen daar ter plekke en pas aan het einde van de middag komen alle jongens weer terug naar Yuva Bhavan. 's Avonds is er tijd voor ontspanning: tv-kijken, eindeloos carrom

(bordspel) spelen, op het dakterras zitten en lol maken met de vrijwilligers, thee drinken op de hoek, etcetera.

Yuva Bhavan is gesitueerd in het centrum van Vijayawada, op een levendige plek midden in de bioscopenbuurt - dus op zondag (hun vrije dag) wordt daar ook vaak menig uur doorgebracht om de nieuwste Telugufilms en -helden te bewonderen!

Midden in de buurt waar zij dikwijls lange tijd op straat hebben geleefd, hebben zij dan nu een veilige plek met een dak boven hun hoofd van waaruit ze verder kunnen.

Benefiet Concert

Ik ben op dit moment bezig met plannen maken voor het organiseren van een benefietconcert voor Navajeevan. Er zijn inmiddels enthousiaste zangers die mee willen doen. Het zal gaan om een klassiek concert op zeer professioneel niveau. Heeft u ideeën voor een mooie locatie? Ik hou me ten eerste aanbevelen.

Mark Bos

Ervaringen

door Saskia van Vessum

Op het ogenblik verblijven er drie nederlandse vrijwilligsters bij Navajeevan Bala Bhavan. Een van hen, Saskia, heeft haar ervaringen op papier gezet, welke wij u niet willen onthouden.

Het werken met de kinderen is fantastisch! Ik werk op Sethu, een project voor meisjes. Het is het enige meisjesproject binnen Navajeevan. Het was m'n eigen keus hierheen te gaan. De eerste twee weken heb ik op verschillende projecten gekeken en alles was leuk en interessant, maar Sethu stal m'n hart. Eigenlijk had men een andere plek in gedachten voor mij, maar gelukkig was ik ook op Sethu van harte welkom.

De meeste Sethu-kinderen zijn tussen 5 en 12 jaar. De kinderen wonen in Sethu en hebben er ook les. Er zijn ook een paar oudere meisjes, maar die zie ik weinig omdat die overdag naar een school buiten Sethu gaan. Het zijn over het algemeen geen straatkinderen, maar kinderen uit heel arme gezinnen die erop uit worden gestuurd om te werken of thuis worden gehouden om te werken.

Sethu is een "bridge course", d.w.z. een tussenstadium tussen geen school en een gewone school. Gemiddeld verblijven de kinderen een jaar binnen Sethu en gaan daarna naar een "government hostel". Op Sethu gaat het erom dat ze basiskennis opdoen en vaardigheden leren als discipline, stil zitten, luisteren etc. Er werken vier mensen binnen Sethu: "Ama" (= moeder) zorgt voor het reilen en zeilen binnen Sethu en geeft soms ook les. Zij woont in Sethu. Mary is lerares voor de oudere kinderen. Saraswathi is lerares voor de jongere kinderen. Zij is als kind op Sethu terechtgekomen en woont er nu nog steeds. Vijaya is de kokkin. Mijn taak is om 's ochtends Engelse les te geven en 's middags heb ik een creatief lesuur. Dit mag ik zelf invullen. Dit doe ik afwisselend met zingen/muziek, dans, toneel, tekenen en spel. Het is hierbij erg zoeken naar wat wel en wat niet werkt. De cultuur is anders en dan is er ook nog de taal. Op een paar woorden na spreek ik geen Telugu en de kinderen spreken weinig Engels. Soms helpt één van de stafleden met vertalen, maar hun Engels is ook zeer gebrekkig. Gelukkig kom ik met handen en voeten een heel eind!

Dank u voor uw bijdrage!

Wij willen iedereen die het afgelopen jaar een bijdrage heeft gedaan daarvoor hartelijk danken. En voor iedereen: prettige feestdagen!

Bestuur stichting Vrienden van Navajeevan.

Tussen mijn lessen door ben ik gewoon met de kinderen. Veel spelen, veel knuffelen. De kinderen genieten en ik geniet.

Een tijdje geleden heb ik binnen Navajeevan een intensieve theatercursus gevolgd: "Playback theatre". Dit was een geweldige ervaring. Het gaat over theater als therapievorm, maar het is anders dan dramatherapie. Je hebt een groep acteurs, een muzikant, een leider en een publiek. Iemand uit het publiek wordt gevraagd een ervaring uit zijn/haar leven te vertellen. Diegene mag dan kiezen welke acteur welke rol speelt. Ter plekke wordt dan het verhaal gespeeld voor het publiek, puur improvisatie dus. Het terugzien van je eigen verhaal (afhankelijk natuurlijk van wat voor verhaal het is) heeft een therapeutische werking. Ook is het de bedoeling, als je dit bijvoorbeeld voor een groep straatkinderen speelt, om ze onderling aan het praten te krijgen en steun en herkenning te vinden bij elkaar.

En het werkt. Tijdens het oefenen binnen de cursusgroep kon je al merken dat het echt een effect had op mensen wiens verhaal werd gespeeld. Aan het eind van de training hadden we een optreden voor een groep jongens van Navajeevan, voormalige straatkinderen dus, en ook toen was het effect duidelijk zichtbaar.

Helaas was mijn aandeel in het optreden zeer klein wegens de taal. Tijdens de cursus heb ik wel grotendeels meegedaan. De trainer kwam gelukkig uit een ander deel van India. Ze sprak wel Telugu, maar niet perfect, waardoor het gedeeltelijk in het Engels was. Af en toe liep ik wel flink tegen m'n frustratiegrens aan, want er was ook veel groepswork en dat was natuurlijk allemaal in Telugu. Ze probeerden wel voor me te vertalen, maar soms was er niet genoeg tijd of was hun Engels te gebrekkig. Het gebeurde dus ook wel eens dat we iets moesten voorbereiden met een groepje om het dan aan de anderen te laten zien en dat ik op het toneel stond en geen idee had wat er precies gebeurde en mijn aandeel daarin was. Wel komisch eigenlijk. Maar al met al was het zo waardevol en heb ik zoveel geleerd.

De cursus werd gegeven door twee mensen. De één een non, een geweldig inspirerende en krachtige vrouw, de ander een man die vroeger straatkind is geweest. De cursus was meer dan alleen toneelspelen. We hadden ook discussies over de samenleving, over vrouwenrechten, over straatkinderen etc. Een aantal dingen die ik geleerd heb, gebruik ik nu in m'n werk met de kinderen!

Colofon:

Uitgave van **STICHTING VRIENDEN VAN NAVAJEEVAN**
Coxlaan 40
1695 HH Blokker
Telefoon: 0229 243173
E-mail: info@vrienden-van-navajeevan.nl
www.vrienden-van-navajeevan.nl

Postbank nr. 9155840
Kvk Utrecht: 30187278

Vormgeving en druk:
Eric Bontenbal